

Եւ ուխտ ըրին իրենց անձին որ աշխատին միանան ,
 Ելան դայկն արջուն խողին ու շատ բաներ խօսեցան ,
 Որ չը վիճեն մէկմէկու հետ այլ մէկ հնարն մոմտան :
 Ի՞նչու համար ըսաւ աղուէսն մէկմէկու դէմ կը զինիր ,
 Սիթէ բռնի պիտի տիրէր , ու առիւծին նմանիր ,
 Գիտցած եղիր , որ անամնոց դուք ատելի կը լինիր ,
 Ու ձեզ դարան կը պատրաստեն , որ դուք շուտով կորսուիր :
 Եկէք ուրեմն , երթանք կրկին և հարցունենք Վիտայն ,
 Նայինք սրուն կուտայ հրաման իշխան լինել ամենին ,
 Երբ լսեցին բոլորն մէկէն շատ հաւնեցան այս բանին ,
 Երթանք լսենք նայինք թէ ո՞վ արժան է այս պաշտօնին :
 Ըմենքն մէկէն գնացին շուտով և հարցուցին Վիտայն ,
 Նայինք սրուն կուտայ հրաման գլուխ լինել ամենին ,
 Ո՞վ յիմարներ , ըսաւ Վիտա միթէ մոռցայք առիւծին ,
 Չեզի ըրած բռնութիւններն և զրկանքներն առաջին :
 Եյսաւ հետեւ չըլլայ ձեր մէջ տէրող կամ պէտ բնաւին ,
 Թէ չէ շուտով մեծ բռնաւոր կ'ըլլայ նման առիւծին .
 Պէտք է յիշէք որ դիւրութեամբ չը յաղթեցիք թշնամին .
 Հիմա կրկին կը փափագիք գերի ըլլալ ուրիշին :
 Եւ ասկէ վերջ միայն օրէնքն ըլլայ ձեզի կառավար ,
 Որ ճանչցունէ ամեն մէկուն իրաւունքներն հաւատար ,
 Սիշտ ջանք ըրէք տկարներուն խնամք տանել հայրաքար ,
 Երգարութիւնն ու իրաւունքն իշխան ձեզի տիրաբար :
 Ինչպէս կ'ուզէք որ ուրիշներն ընեն ձեզի լաւ թէ վատ ,
 Գայեք դուք ալ մէկզմէկու նոյն բանն ըրէք անընդ հատ .
 Ու սիրեցէք միշտ մէկզմէկ իբրեւ եղբարք հարազատք ,
 Որ երջանիկ ըլլայք ուրախ զուարթ հանգիստ և ազատ :

1870 Յունւար 10

Կարապետ Սիբիճանեան
 Երաբերդի :

ԱՌՈՒՍԵԱՆ ՀԱՅՈՑ ԲԱՂԴԻՆ

Երգ երրորդ նուագ
 Ի չարագուշակ ,
 Որ սեւ սեւ ամպեր
 Գող փոթորիկներ
 Քու դէմքը սիրուն
 Պահեցին հեռուն :
 Եւ մեզ ալ անգութ

Տեղացին կարկուտ ,
 Լացինք օրերով
 Չկայր սէր գորով .
 Սգացինք առատ
 Չբրին արդար դատ ,
 « Գարձուցէք հիմիկ
 Բանք , մեր ասողիկ » .

Ա Ր Ի Ս Թ Ո Ն Յ Ի Ս Ի Ն

«Սաստիկք քո, Աստղիկ»
Գոռացին սաստիկ,
Հատ բրինք աղերս
Գարձուցին երեսս:

Բսինք «մեռնինք մեք
Ասորի Աստղիկն հեգ»
Թաթղեցինք յարևն
Սեր զէնքն աննրկուն
Գրիչ թէ լեզու,
Թերթ, մամուլ հատու:

Հուտ բրինք գրահ
Հատ տուկնք և զոհ,
Հոն գութ մը արդար
Յերկնից իջաւ վայր:
Պատուեց վարագոյր,
Յրուեց մահաբոյր
Լմուերն մթազին
Աչքէդ լուսագին:

Տեսաւ ամեն մարդ
Ո՞ր դու Հայոց բաղդ
Բսին, «ասորին միշտ
Սէկտեղ և անվիշտ
Թէ Հայուն որդեակ
Թէ իւր Արուսեակ»:

Եւ մեք անձանձիր
Կուգանք ծնրադիր
Քու սուրբ տաճարիդ
Ո՞ր աստղիկ վճիտ,
Ո՞ր կէ օրէնք լոյս
Յորան և քաղցր յոյս:

Իցիւ թէ նորէն
Չգայր անօրէն
Չեռք մը նախանձու
Աղքատ զողարու
Տալ քեզ յորութեան
Չորս օրն սխրութեան:

Այն ատեն Աստղիկ
Արուսեակ գողարիկ
Քան ողջ աշխարհիկ
Հէգս եմ երջանիկ:

Թ Ա Թ Ո Ն Ի

67, Արեւ 2, Դ Ս Ե Ն

Սափրոնիմ՝ իրեն նախնեաց բոլոր
ստացուածքը նաւարեկութեամբ և
ուրիշ ձախողութիւններով, կորորն
յընելէն զկնի, քաշուելով Տելու
կղզին, հոն իրեն առաքինութեամբը
միտթարուած՝ երջանիկ կեանք մը
կ'անցունէր: Հոն ոսկեղէն քնարի մը
վրայ, այն տեղ պաշտուած Աստու-
ծոյն հրաշալիքները կ'երգէր. մուսայ-
ներուն արհեստը կը մշակէր, սրնցմէ
սիրուած էր. հետաքրքրութեամբ բը
նութեան գաղտնիքները, աստեղաց
և երկնից ընթացքը, սկզբանց աստի-
ւածանները, տիեզերաց հիանալի կազ-
մութիւնը՝ զոր իւր կարկինովը կը
չափէր, անկոց զօրութիւնը և կեն-
դանեաց կազմածը կը գիտէր և կ'ու-
րանէր. բայց աւելի իրեն անձը կը
կրթէր, կը ջանար իր հոգին առաքի-
նութեամբ զարգարել: Այսպէս ահա
բաղդը՝ զանկիայ հալածել և խոնար-
հեցնել կամելով, աւելի ճշմարիտ
փառաց այսինքն խմաստութեան հա-
սուցած էր:

Սինչդեռ այս առանձնութեան
մէջ երջանիկ կ'ապրէր առանց ձու-
խութեան և աղքատօրէն, օր մը ծու-
վուն ափանց վրայ պատկառելի ծե-
րունի մը տեսաւ, որ իրեն անձանթ
էր. օտարական մ'էր այս մարդը, որ
նոր ելած էր կղզին: Այս ծերունին՝
ծովուն այս ափանց վրայ կը զարմա-
նար, որուն մէջ գիտէր անկիայ որ այս
կղզին շատ ալեկոծ էր ժամանակին,
կը զննէր այս ծովեզրը, ուր աւազ-
ներու և ժայռերու վրայ, փոքրիկ բը-
լուրներ կը բարձրանային, որք միշտ
նորածիլ և ծաղիկաւ դալարիով մը
ծածկուած էին. չէր կրնար յազենալ
գիտելէ այն վճիտ աղբիւրակները,